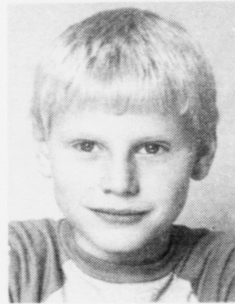

BARNA- SÍÐAN

Flennið! Tonkið! Skrivið!
Teknið! Loysið! Gitið!

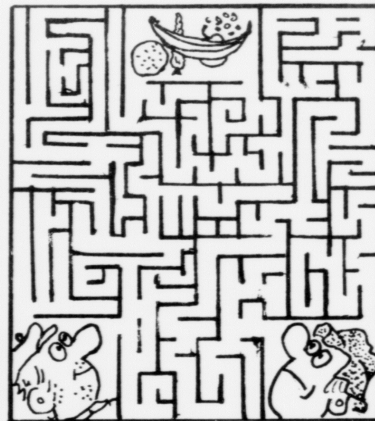
Tór Verland Johansen,
ritstjóri

Hvat er í loftini?

Byrja frá 1 til 2 o.s.fr. líka til 53, so fært tú tað at vita!

Frukt-labyrint

Hvør av monnunum fær alla fruktina???

KÓPUR

FERÐSLUTRYGD

er at hava eyguni
eftir børnunum

fff

Søgan um Pernille

Pernille er ein svørt ketta við einum hvítum bletti á bringuni. Vit finga hana sum litlan kettling, mamma hennara eitur Trina, hon er øll svørt og býr niðri í Kerinum hjá Dagný og Henning.

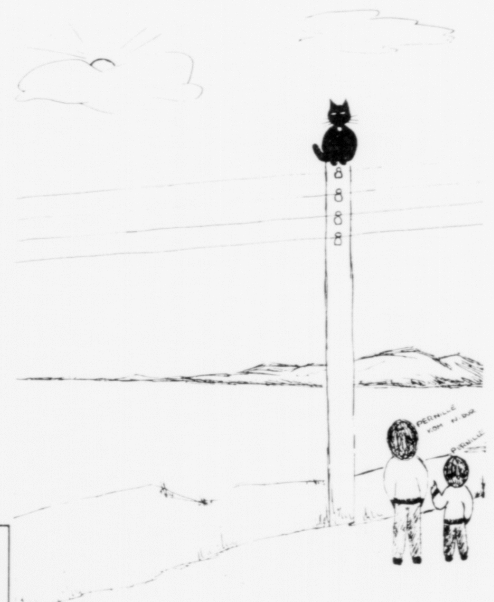
Ein dagin bleiv Pernille burtur, hon kom ikki aftur um kveldið og vit anaðu ikki, hvar hon kundi vera, so tað kveldið var ikki stuttligt at fara í song. Næsta dag aðrenn middag ringdi ein gamal maður í Kerinum, sum eitur Pól, niðan til Karl-abban og fortaldi honum, at ein svørt ketta sat upp á toppinum á einum lyktapela har niðri, so fór abbin oman og sá hann, at tað var Pernille, hann royndi at rópa hana niður, men hon vildi ikki, tá ið mamma kom úr skúlanum á middegi, fór hon oman at fáa Pernille niður men einki batti, Pernille hevði nokk fingið stød, og tordi tí ikki at koma niður aftur, já nú vóru goð ráð dýr.

Abbin ringdi so til ein mann í Lopra sum arbeiðir hjá SEV, hann eitur Hans Olaf og tað er ein fittur maður, tað halda í hvussu so er bæði vit bátar og Pernille, abbin spurdi hann um hann kundi koma suður og bjarga okkum neyðardýrið niður aftur, og jú hann kom beinan vegin.

Hann fór so upp við einari tasku, tók Pernille og koyrði hana í taskuna og so komu bæði niður aftur, síðan kom hann niðan til okkara við henni og tá kunnu tit trúgva, at hon var glað, tí nú fekk hon bæði nógv og gott at eta og leppa, og tað trongdi hon so sanniliga eisini til eftir at hava sitið næstan eitt samdøgur kold og svong á toppinum á einum lyktapela. Nú roknaðu vit við at Pernille nokk skuldi halda seg niðri á jørðini í framtíðin, men gakk, so var ikki, minni enn ein mánað seinri var hon aftur á toppinum á einum lyktapela aftur, og aftur mátti boð eftir Hans Olaf sum heldur ikki hesaferð segði nei, men kom hann sjálvur um hann hevði fri, hetta var ein sunnudag. Nú kann onkur halda, at tað er ein lögín ketta sum finnur uppá soverðið nakað, men hvat ger ikki ein ketta, tá ið hon er forfylgd av einum hundi? Ja Pernille, hon veit.

Men nú vóna vit, at hundarnir ikki bliva við at renna eftir henni, so hon má søkja neyðhavn á toppinum á einum lyktapela aftur, tí einaferð gongur tolið hjá Hans Olaf upp og so verður ikki stuttligt at vera Pernille.

Sheila og Jenny Ruth Lund Lisberg, Sumba

Um tekningar:

Tey sum senda okkum tekningar, verða biðin um at tekna við svørtum penni ella svartari tusj.